E D I T U R A S C R I P T U M ®

Cer Aprins

Aprecieri pentru această carte

„În romanul ei de debut, *Cer-Aprins*, Lori Benton ne prezintă anotimpuri. Anotimpul pentru semănatul grânelor, al legumelor ca fundal pentru maturizarea și provocările ce apar în viața celor care se luptă să supraviețuiască haosului de după război și unor tragedii personale îngrozitoare. Autoarea descrie anotimpul călătoriei într-un context al pierderii, al riscului, în cadrul familiei și al dragostei. Vocea autoarei ne atrage în povestea ei: «aerul din interiorul casei aducea de-a vălătucul amintiri de demult, ecouri de voci cândva familiare, întemnițate aici, așteptând-o pe ea să vină să le sloboade.» Ne aflăm într-o gospodărie situată la frontiera statului New York, în anul 1784, unde întâlnim personaje bine conturate pe care am ajuns rapid să le îndrăgesc. Și promisiunile poeticei întrebări de început puse de Cer-Aprins, alias Willa: «Oare pământul își va aduce aminte?» primesc răspuns cu pasiune și grație și cu satisfacția unei recolte bune. Savurează acest roman minunat."

— Jane Kirkpatrick, autoarea premiată
a romanului *One Glorious Ambition*

„Lori Benton readuce la o viață viguroasă momentele de după Revoluție, când cei ce s-au luptat în tabere adverse se reîntorc la casele lor devastate, cu sufletele marcate de evenimentele îngrozitoare prin care au trecut, dintre care unele comise chiar de ei. Cu imagini lirice și personaje atent creionate în paginile sale, *Cer-Aprins* oferă un portret plin de viață al modului în care Dumnezeu îndreaptă trestia zdrobită, reaprinde jarul ce abia mai fumegă, și naște o viață nouă din cenușa trecutului."

— J M. Hochstetler, autor al seriei *Patriotul American*

„*Cer-Aprins* este o poveste despre curaj, dragoste și noi începuturi. Lori Benton prezintă un fantastic șir de personaje, dar cărora reușește să le prezinte dinamica bogatei acțiuni în fiecare scenă ilustrată cu multă viață. *Cer-Aprins* m-a făcut să stau până noaptea târziu să citesc, să descopăr dacă Willa avea să găsească o modalitate de a-și lăsa trecutul nefericit în urmă și să-și redeschidă inima în fața dragostei. O recomand cu căldură iubitorilor de ficțiune de pretutindeni."

— Ann H. Gabhart, autoarea romanelor *Angel Sister, The Outsider* și a altor povestiri.

„O reprezentare atât de vivace a vieții de frontieră, plină de sensibilitate și speranță. *Cer-Aprins* poartă cititorul prin sălbăticia statului New York, într-o vreme în care culturile au ajuns să se ciocnească, iar viața tuturor a fost schimbată pentru totdeauna. Un debut memorabil!"

— Laura Frantz, autoarea romanelor *The Colonel's Lady* și *Love's Reckoning*

„De departe cel mai bun roman de debut din câte am citit. *Cer-Aprins* este povestea de viață a unei femei albe născută ca Wilhelmina Obenchain, fiică a clanului mohawk, căreia i s-a spus Cer-Aprins. Penița lui Lori Benton este plină de har și culoare. Vocea ei clară și captivantă îl farmecă pe cititor și îl ține captiv până la ultimul rând al acestei cărți remarcabile."

— Bonnie Leon, autoarea seriilor *Sydney Cove* și *Alaskan Skies*

„Când palpitantă, când sfâșietoare, *Cer-Aprins* este o poveste cât se poate de antrenantă, cu o inimă plină de tandrețe și profunzime."

— Diana Gabaldon, autoarea seriei *Outlander*

„În această aventură clasică de frontieră, Lori Benton își poartă cititorii într-o călătorie a inimii. *Cer-Aprins* este un tablou plin de viață al traiului

de după Revoluția din statul New York. Proza frumos scrisă, cu o tentă romantică, ne amintește de *Ultimul mohican* și de *Vânătorul de cerbi*, dar cu o eroină curajoasă ale cărei lupte cu realitățile crude ale vieții în sălbăticie o aduc la înțelegerea că există ceva mai mare decât ea însăși."

— Rita Gerlach, autoarea seriei *Daughters of Potomac* și a altor lucrări de ficțiune inspirațională.

„Sunt mulți romancieri care aduc istoria la viață, dar Lori Benton reușește să scrie atât de frumos, încât îți dorești ca povestirea să nu se mai termine. De la primul până la ultimul rând, personajele și firul povestirii au reușit să mă captiveze și să mă prindă în firul povestirii lor. Ia seama: Lori nu este doar un romancier. Ea este un artist. Abia aștept să-i citesc următoarea carte."

— Karen Ball, editor premiat și autoare a bestsellerului *Shattered Justice*

„Lori face o treabă incredibilă folosind personajele, contextul și punerea în scenă pentru a-l purta pe cititor în cursul acțiunii. Romanul *Cer-Aprins* e captivant încă de la prima frază; am oftat și am plâns alături de personajele ei. Am tremurat pentru siguranța lor – și mi s-a făcut dor de ei ca de niște prieteni de demult de îndată ce am întors ultima filă. Romanul de debut al lui Lori Benton este unul pe care-l voi păstra la îndemână pentru a-l reciti. Atât este de bun."

— Mesu Andrews, autoarea cărții *Dragoste din cenușă*, Cartea anului ECPA în 2012 – secțiunea Autor Debutant.

„Lori Benton surprinde cu însuflețire provocările vieții de la frontiera Americii în acest remarcabil roman de debut. Povestea de neuitat a călătoriei unei tinere curajoase pentru a se descoperi nu atât pe sine, cât pe Dumnezeul care o iubește."

— Susan Meissner, autoarea romanului *The Girl in the Glass*

„Felul de a scrie al lui Lori Benton este magnetic, atrăgându-te tot mai adânc în romanul ei de debut, *Cer-Aprins*. Femeia care fusese Cer-Aprins a iubit două familii și a trăit două feluri de viață, dar a ajuns în punctul în care nu mai găsește puterea de a-i mai păsa. Însă atunci când este nevoie de ea, inima ei tresare și este amenințată din nou de pierdere. Lori Benton este o artistă a cuvintelor, reușind să țească o intrigă în fiecare rând pentru a te determina să întorci pagină după pagină din romanul *Cer-Aprins*."

— Mona Hodgson, autoarea seriei *Sinclair Sisters of Cripple Creek*, a romanelor din seria *Quilted Heart* și a romanului *Prairie Song*.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BENTON, LORI
Cer-Aprins / Lori Benton. – Oradea: Scriptum, 2018
ISBN 978-606-8712-82-6

821.111

Cer Spring

roman

LORI BENTON

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Burning Sky
by Lori Benton
© 2013 by Lori Benton.
Published by WaterBrook Press an imprint of The Crown Publishing Group
a division of Penguin Random House LLC 10807 New Allegiance Dr., Ste. 500
Colorado Springs, Colorado 80921 USA
International rights contracted through Gospel Literature International
P.O. Box 4060, Ontario, California 91761 USA
This translation published by arrangement with WaterBrook Press,
an imprint of The Crown Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Cer-Aprins
de Lori Benton

© 2018 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Acest roman este o ficțiune. Nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul imaginației autoarei. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane în viață sau decedate este întâmplătoare și neintenționată.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.

ISBN 978-606-8712-82-6

Tiparul executat în U.E.

În memoria a două femei speciale…

A bunicii mele, Margaret Johnson,
care mi-a păstrat prima povestire.

Și a lui Lauri Klobas,
fără de care călătoria ar fi durat mai mult
și nu ar fi fost atât de distractivă.

Îmi amintesc pietrele de hotar ale ținutului nostru, cu toate că am fost plecată de-acolo aproape jumătate din viața mea. Iată care sunt acestea: piatra din vârful dealului la miazănoapte; Pârâul Vitelor Negre la miazăzi; la răsărit, lacul unde m-au găsit războinicii; iar la apus, pogoanele ținutului de jos, unde semănau porumbul și grâul, aproape de drumul ce ducea la Shiloh.

Dar cine din cei de-acolo își va aduce aminte de mine? Cine va cunoaște aceste brațe pârjolite de soare, mâinile acestea bătătorite, picioarele acestea ce cutreieră munții fără să ostenească și care mă fac mai înaltă decât alte femei? Ce am văzut, ce am făcut – toate astea m-au schimbat.

Eu sunt locul unde se întâlnesc două ape, înnămolite de transformare și zdrobire.

Însă aducerea aminte a pământului nostru este o apă limpede. O voi recunoaște precum o mamă recunoaște fețele copiilor ei. Îi voi păși pe maluri. Voi căuta în albia ei după ceea ce a fost luat, după ceea ce a rămas în urmă. Poate că mă voi regăsi pe mine acolo.

Dacă pământul își aduce aminte.

Onerahtókha

Vremea înmuguririi – aprilie

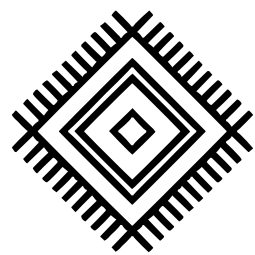

1

Frontiera statului New York, 1784

Femeia care fusese Cer-Aprins se ținuse departe de cărarea războinicilor ce cobora de la miazănoapte prin munți, de-a lungul râurilor și pâraielor. Asta însemna că înainta mai încet, prin locuri abrupte, neprimitoare pentru tălpile ostenite, dar se ferea să fie zărită de vreun om pe cărare, fie acela piele roșie sau față palidă.

Dormise pe pământul rece de treisprezece ori înainte să dea de piatra ce însemna capătul călătoriei sale – și hotarul pământului lui *papa* al ei, locul pe care cândva îl numea acasă. Timpul nu reușise să i-l șteargă din memorie. Piatra, înaltă cât un stat de om și ascuțită precum o lance, se înălța de pe marginea unei creste. De cum mărise pasul și își ațintise privirea la piatră apropiindu-se de ea, nu zări câinele ce ieșea târâș de sub desișul de laur de sub stâncărie, până când animalul murdar îi sări înainte, arătându-și colții.

Femeia care fusese Cer-Aprins încremeni, speriată nu atât de câine cât de propria ei neveghere. Dacă Îmblânzitorul-de-Cai ar fi fost aici, ar fi muștruluit-o pentru asta.

El nu era aici, însă un altul era.

Soarele ieșise de după nori și lăsa o rază de lumină să alunece peste creastă în desișul de laur, drept asupra bărbatului ce zăcea întins în desiș, arătându-i un picior încălțat în bocanc, cracul unui pantalon trei-sferturi, o mână strânsă pe pieptul unei haine cafenii. O mână palidă.

Ea-și ținu suflarea, în timp ce sângele îi bubuia în urechi. Când nici omul, nici câinele nu se urniră, teama începu să i se spulbere precum pleava dintr-un coș de vânturat grânele. Câinele stătea doar de pază. Dar oare veghea la căpătâiul unuia în viață sau al unui mort?

Era tentant să creadă a doua variantă, dacă n-ar fi fost o problemă: omul zăcea de partea pietrei de hotar ce dădea în hotarul lui *papa*. Se simți apăsată de această conștientizare, o povară mai grea decât coșul de călătorie pe care-l purtase în spinare de atâtea zile. Poate că omul era mort și nu mai conta ce făcea ea, dar nu-i putea întoarce spatele și să își vadă de drum ca și când nu l-ar fi văzut.

Și mai era și câinele ce-i tăia calea. Era un câine din aceia care păzeau oile; avea blana aspră, pigmentată în alb și negru. Numele acelei rase de câini îi săgetă în minte: *collie*.

Femeia care fusese Cer-Aprins își îndepărtă cureaua de pe frunte* și bretelele de pe umeri, lăsându-și jos coșul de la spate. Apucă flinta ce-i atârna la brâu, chiar în timp ce vorbea cu blândețe în graiul indienilor.

— Ești un câine bun, ai grijă de stăpânul tău. *Tohske' wahi*. Nu-i așa?

Câinele nu-și schimbă poziția încordată.

Se gândi că poate câinele nu cunoștea graiul din neamul *kanien'keha:ka*, numiți *mohawk* de fețele palide. Încercă în engleză, dar i se părea că vorbește de parcă ar fi avut prune în gură.

— Mă lași să mă apropii de el, da?

Făcu un pas spre tufișul de laur. Câinele își flutură coada murdară într-o parte.

— Fii bun, cățel.

Își lăsă flinta la îndemână și-și îndreptă din nou atenția spre bărbat. Era atât de încurcat în tufișul de laur încât ei îi venea greu să creadă că omul ar fi intrat de bunăvoie acolo. Mai probabil căzuse de pe creasta de deasupra. Nu era o înălțime mare, dar era abrupt. Ajunsă mai aproape, putea să-i vadă fața. Chiar și pentru un alb, era palid, iar ochii închiși îi erau încercănați, bolnăvicioși. Părul cârlionțat, aproape negru, i se lipise năclăit de frunte.

În timp ce câinele îi adulmeca tălpile, ea îndepărtă câteva crengi, mereu cu un ochi la fața inertă a omului. Cu toporișca de la brâu tăie crengile mai mari, lăsând să cadă peste el o ploaie de frunze și

---

* Chingă din piele, originară din Patagonia, ce susținea încărcătura din spate, petrecută peste frunte (n.tr.)

insecte, apoi îngenunche alături de el. Nici nu se clintise, dar căldura respirației sale în palma ei îi spunea că era în viață. Felul în care-și ținea brațul adunat peste piept o făcu să creadă că îi era dureros. Picioarele întinse păreau nevătămate, dincolo de acoperitoarele sfârtecate probabil în timpul căderii.

Nu acoperitoare de picioare, gândi ea. Șosete.

Nu știa în ce stare erau coastele lui, sau ce alte răni se ascundeau înăuntrul lui. Poate că dacă îl mișca avea să-i facă mai mult rău, dar nu putea să-l lase acolo unde se afla, decât dacă rămânea și ea și se îngrijea de el. Își lăsă capul pe spate, ridicându-și ochii spre piatra de hotar, apoi la cerul spre care aceasta se înălța.

De ce bărbatul acesta? De ce acum, când aproape ajunsese la capătul călătoriei sale?

Nici piatra, și nici Făcătorul pietrei nu-i răspunse. Din cine știe ce motiv de nepătruns, Marele și Bunul Dumnezeu – Cel Preaînalt – îl așezase pe acest om în calea ei, dar îi îndepărtase pe mulți alții.

Nu părea a fi un schimb corect. Dar șezând acolo, dorindu-și ca lucrurile să fi stat altfel, nu avea să schimbe situația cu nimic. Știa asta prea bine.

Se întoarse la coșul ei și găsi o funie rezistentă de tei. Cu toporișca tăie niște puieți de cedru pentru a-i folosi pe post de prăjini și întărituri în cruce, apoi scoase pielea de elan din sulul așternutului său. În tot acest timp cât fu ocupată cu construirea brancardei, câinele se învârtise în jurul ei, scheunând. Îi întâlni privirea încruntată, dar nu avea cu ce-l liniști. Avea să facă ce putea.

Cu toate că era o femeie puternică și zveltă, greutatea bărbatului inert se dovedi o povară deloc ușoară. În timp ce se opintea să-l scoată din laur, ea se aștepta ca el să se trezească. Dar până nu îngenunche pentru a-l lega strâns de brancardă, asudată de efort, nu-și ridică ochii pentru a-i întâmpina privirea. Avea ochi albaștri – ca albastrul electrizant al mărgelelor de negoț – și o priveau fix, trădându-i dezorientarea și durerea.

Răspunzând durerii sale, ea-i atinse obrazul pentru a-l liniști. Începuse să-i crească barba. Asprimea acesteia pe care o simți în palmă îi trezi amintiri. Fața lui *papa* fusese uneori aspră din cauza bărbii nerase ce-i atingea mâna de copilă. Nu avusese barbă neagră,

ci barbă roșcovană, precum părul ei. Oare mai era roșcovană și acum, sau i-o albiseră trecerea anilor?

Apoi se gândi că era mai bine să nu mai atingă fața acestui bărbat care nu era *papa*, indiferent de amintirile pe care le trezea în ea, însă degetele ei rămaseră lipite de obrazul rece și țepos.

Când ea ezită, ochii de mărgele albastre ai bărbatului reveniră din dezorientare și se umplură parcă de uimire, apoi de ceva ce nu mai văzuse în ochii nimănui din ziua când privise casa cea mare arzând. O privea cu încrederea unui copil inocent și liniștit.

— O, da… spuse el.

Căldura respirației sale îi atinse fața când expiră, închizându-și ochii sclipitori.

Femeia care fusese Cer-Aprins se lăsă pe călcâie, împunsă sub coaste de o lamă atât de ascuțită că-i veni să se lovească în piept pentru a scăpa de durere. Niciodată nu-și dorise să mai revadă acea privire plină de încredere pe fața unuia bolnav, a unui muribund. Fugise departe, gândind că se poate detașa de acea tristă alăturare. Văzuse destulă suferință pentru a-i ajunge pe viață!

Nu va rupe trestia frântă și nu va stinge mucul care încă mai fumegă. Cuvintele i se cuibăriseră în minte precum o mână pe umăr, mare și liniștitoare. Trase adânc aer în plămânii ce se luptaseră cu durerea ce încercase să pună stăpânire pe ea și privi spre omul de pe brancardă. *O trestie frântă.* Aveau să fie mulți din aceștia risipiți în toată țara, frânți și dezrădăcinați de războiul ce tocmai se încheiase. Nu era singura.

Cu toate că demult nu mai căuta să judece vârsta fețelor palide, acest bărbat părea tânăr. Nu pe-atât de tânăr ca și ea, cu toate că se îndoia că trecuse de treizeci de ierni. Niciun fir alb nu i se furișase prin păr, iar liniile de la colțul ochilor abia dacă se vedeau. Haina lui de lână îl arăta a fi om cu stare. *Nu-i fermier*, gândi ea.

Nici nu-și putea închipui de unde ar putea fi, după cum căzuse peste creastă de dincolo, din ținutul pe care fețele palide îl numeau Marele Nord Sălbatic, o întindere de pădure ce se lățea până pe crestele muntoase din Canada, unde soldații cu haine roșii, supuși ai regelui englez, s-au retras după război încoace pentru a-și linge rănile. Era oare vreo cunoștință de-a lui *papa*, care se afla aici cu îngăduința sa? Dacă da, atunci *papa* avea să se bucure că ea-l ajuta.

Își dorea ca *papa* să fie bucuros când avea să o vadă din nou. *Dacă* avea să o mai revadă vreodată.

Cu toate că iarna cea lungă numai ce se încheiase, ziua era rece pentru vremea când frunzele înmugureau. Își derulă haina din blană de iepure și o întinse peste bărbat. Adună puținele lucruri pe care le găsi risipite în jurul lui și le legă de brancardă. Una dintre ele era o sticluță mică, ce conținea un lichid întunecat. Deschise sticla, o duse la nas și se strâmbă când simți mirosul dulce-amărui al opiului dizolvat în alcool. Aceasta să fi fost cauza prăvălirii lui, sau îl găsise după ce căzuse și își amorțise simțurile cu el pentru a suporta cumva durerile? Asta explica de ce rămăsese fără cunoștință, cu excepția acelui scurt moment.

Poate chiar și în acel moment fusese în lumea viselor și nu o văzuse bine. Poate că acea privire încrezătoare fusese destinată altcuiva. Spera din toată inima să fie așa.

Astupă sticla cu dopul și o lăsă să-i cadă în coșul din spate.

Zăpada se topise pe șerpuirile mai joase, lăsând în urmă doar niște cărărui noroioase, de netrecut din această cauză. Acolo, pe creastă, pământul era umed, dar nu mustea de apă. Apucând cele două capete ale brancardei, își ridică încărcătura și apucă pe o cărare printre copacii cu trunchiuri generoase, iar câinele o urmă.

Cu toate că acum mergea chiar și mai încet, pământul de sub picioare îi deveni tot mai familiar, cu fiecare pas. În minte, alerga deja înainte, văzând totul în amintire – văile fertile și crestele stâncoase, pârâul repede și larg, numit Pârâul Vitelor Negre, lacul cu insulița lui, terasele întinse unde *papa* își cultiva porumbul și grâul. Luminișul unde era grajdul și casa. Era atât de aproape acum.

Ușurarea și groaza se războiau în stomacul ei.

Descoperi apa cea mică acolo unde și-o amintea, iar cărarea ce-i urmărea cursul sinuos apuca spre miazăzi, apoi spre răsărit și iarăși spre miazăzi. Nu văzu urme de om, dar căprioarele ținuseră cărarea curată, fără să o năpădească buruienile. Cu toate că brancarda trecea cu ușurință pe cărare, greutatea bărbatului îi tăia umerii, până acolo că simțea că mușchii de la brațe și de la spate parcă-i luau foc. Cureaua cu care susținea coșul, parcă-i sfârteca pielea de pe frunte și îi solicita mult oasele gâtului. Își alungă gândurile departe de la durere, mergând

înainte, cum făcuse în fiecare zi a călătoriei ei. Un picior, apoi celălalt. Un pas, apoi altul. Pe măsură ce înainta, rosti un nume, unul pe care nu-l mai auzise de mulți ani, și așa că-l rosti cu grijă, cu o pronunție exactă.

— Wil-hel-mina O-ben-chain.

Câinele venea agale alături de ea, cu urechile ciulite, deja obișnuit cu vocea ei. Femeia care fusese Cer-Aprins îi făcu un semn cu capul câinelui, al cărui nume nu-l cunoștea:

— Wilhelmina Obenchain, spuse, mai sigură de astă dată. Dar îmi poți spune Willa.

2

Coborî de pe ultima creastă și se opri la hotarul de miazănoapte al luminișului cel lung. La celălalt capăt, pe o ridicătură de pământ din apropierea lizierei, casa era încă în picioare. Atâta putea spune.

Cuprinse dintr-o privire tot restul gospodăriei, sau ce mai rămăsese din ea. Rămășițele arse a ceea ce fusese grajdul, ieslea și afumătoarea. Pășunea unde păscuseră cândva caii și vitele era năpădită de tufăriș. Puieții începuseră să crească în luminișul pe care *papa* al ei, Dieter Obenchain, îl despădurise cu mai bine de douăzeci de ierni în urmă.

Mai mult de jumătate din acele ierni, departe spre miazănoapte, și-i închipuise pe părinții ei, și pe *oma*, ducându-și viața în acest loc, închipuindu-și că nu avea să-i mai vadă vreodată, dar totodată mângâiată de gândurile acestea.

Unde avea să mai găsească mângâiere acum? Unde era *papa*? Mama? Cu brațele tremurânde lăsă din mâini brancarda greoaie în mărăcini, apoi se lăsă în genunchi. Indiferent ce armată o fi fost vinovată de incendiul acesta, cei roșii*, cei albaștri** sau războinicii popoarelor *longhouse**** nu lăsaseră pe nimeni pe-aici să-i ureze bun-venit acasă.

Și pe nimeni care să te-ntâmpine cu dispreț, bombăni o voce întunecată.

---

* Referire la vestonul roșu al soldaților din armata britanică (n.tr.)

** Referire la uniforma armatei coloniștilor (n.tr.)

*** Longhouse – construcție tipică din triburile indiene, de forma unei case cu o singură încăpere, lată de aproximativ 6 m, înaltă de 6 m, și lungă de peste 50 m, găzduind întreaga familie a unei femei. Popoarele *longhouse* – poporul indienilor iroquois care locuiau în astfel de construcții (n.tr.)

Se chirci auzind vocea aceasta, deși nu-i era necunoscută. O însoțise la fiecare pas al călătoriei ei, stăruind de ea că e o proastă că se întorcea acolo. Era mai bine dacă era singură, pentru că a deschide cuiva o cale spre inima ei nu însemna nimic altceva decât să își atragă și mai multă durere în viața ei. Nu procedase așa deja de două ori? Nu iubise două familii, nu trăise două vieți? Ambele îi fuseseră smulse, sfâșiindu-i de fiecare dată și sufletul. De ce să intre din nou în rana aceea deschisă?

Ar fi trebuit să plece urechea la vocea aceea. Avusese dreptate în avertismentul ei întunecat. Iar acum o batjocorea, spunându-i: *De ce nu te-ai așeza acolo în mărăcini și să aștepți să pornești pe urmele iubiților tăi care nu mai sunt?*

Chiar așa, de ce nu?

Câinele, ființă autoritară, nu o lăsă să-și dea curs gândurilor. Își vârî nasul în căușul palmei ei. Porni spre casă, se întoarse și o fixă cu o privire plină de pretenții.

— Haide, vino, îi grăia cât se poate de limpede.

Câinele acela chiar avea judecată. Poate că ei nu-i păsa dacă ea însăși trăia ori murea, dar omul pe care-l scosese din tufărișul de laur cu siguranță își va dori ca ea să aleagă viața. Măcar deocamdată.

Willa Obenchain își lăsă la o parte propria durere și refuză să se mai gândească la trecut ori viitor. Trecutul nu-l mai putea schimba. Viitorul va fi așa cum va fi. Însă acum trebuia să se ocupe de o problemă, iar pentru aceasta avu nevoie de toată puterea pentru a se ridica și a porni înainte.

— Bine. Haide să-l ducem pe omul tău înăuntru și să vedem ce putem face pentru el, *hen'en*?

Aerul din interiorul casei aducea de-a vălătucul amintiri de demult, ecouri de voci cândva familiare, întemnițate aici, așteptând-o să vină să le sloboade.

— *Du-te de strânge ouăle, fiică, apoi du-te de-o ajută pe mamă-ta la pâine.*

— *Willa, ai făcut o treabă bună. Întoarce-o și arată-mi tivul din spate.*